

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 1

 ΕΝ ΕΙΧΕ ΠΕΡΑΣΕΙ ΟΥΤΕ ΕΝΑ ΦΕΓΓΑΡΙ από εκείνη τη νύχτα που βρισκόμουν στο παλάτι του βασιλιά Μίνωα, στην Κνωσό. Τα λυχνάρια και οι δάδες είχαν σβήσει, και όλοι, βασιλιάδες, πρίγκιπες και δούλοι, κοιμόμασταν ύπνο βαθύ. Με ξύπνησαν δυνατές φωνές και ποδοβολητό στους διαδρόμους του παλατιού. Πετάχτηκα από το στρώμα τρομαγμένη κι έτρεξα στην πόρτα. Ήρθα πρόσωπο με πρόσωπο με την Ελίκη, την έμπιστη σκλάβα της πριγκίπισσας Αριάδνης.

— Ξύπνησε αμέσως τη Φαίδρα, τάισέ την, φόρεσέ της τα καλά της ρούχα και κατεβείτε γρήγορα στην κεντρική αυλή. Οι άμαξες περιμένουν, με διέταξε.

— Έγινε κανένα κακό; πρόλαβα και τη ρώτησα.

— Έρχεται αυτός που περιμένουμε από τη θάλασσα, μου απάντησε η Ελίκη και χάθηκε στο βάθος του διαδρόμου.

Με λένε Πυλία και ήμουν η υπηρέτρια της πριγκίπισσας Φαίδρας, της κόρης του Μίνωα και της βασίλισσας Πασιφάης. Είμαι πια γριά, κοντεύω τα ογδό-

ντα, και περιμένω από μέρα σε μέρα να πάω να συναντήσω τους προγόνους μου στο σκοτεινό βασίλειο του Άδη.

Τον τελευταίο καιρό ο νους μου γυρίζει πίσω, στα παλιά τα χρόνια. Θυμάμαι όλα όσα έζησα σαν να έγιναν χθες. Δεν ξέχασα ποτέ όσους αγάπησα και ήμουν κοντά τους στις δοκιμασίες που τους έστειλαν οι θεοί, όλους εκείνους που έχουν φύγει πια από τον κόσμο των θνητών με τρόπο απρόσμενο και τραγικό.

Μόλις είχα κλείσει τα δεκαπέντε μου χρόνια όταν με πήγαν οι γονείς μου στο παλάτι της Κνωσού για να προσέχω τη μικρή Φαίδρα, που μόλις είχε αρχίσει να περπατάει. Έζησα όμορφες εποχές αλλά και δύσκολες μέρες ανάμεσα στην οικογένεια του Μίνωα και της Πασιφάης. Τα παιδιά τους αναστάτωναν το παλάτι με τις φωνές, τα παιχνίδια και τις σκανταλιές τους και μαζί τους χαιρόμασταν και διασκεδάσαμε κι όλοι εμείς που τα υπηρετούσαμε. Κι αργότερα, όταν η μοίρα άρχισε να χτυπάει ένα ένα τα πριγκιπόπουλα, ήμουν κοντά τους κι αφιέρωσα τη ζωή μου στο να γιατρεύω τις πληγές και τα πάθη τους.

Η οικογένειά μου είχε ευγενική καταγωγή και ήταν μεγάλη τιμή για μένα να ζω στα ανάκτορα της Κνωσού. Δυσκολεύτηκα στην αρχή. Έκανα καιρό ν' ανεβώ στα τρίπατα διαμερίσματα, τις αμέτρητες αίθουσες, τους απέραντους διαδρόμους και τις σκεπαστές αυλές. Σιγά σιγά έμαθα κάθε γωνιά του παλατιού και των κήπων, όλα τα δέντρα, τα λουλούδια, τα

ζώα και τα πουλιά με τα πολύχρωμα φτερά, δώρα από ξένους βασιλιάδες κι άρχοντες που έρχονταν για να ζητήσουν τη φιλία του Μίνωα.

Μόνο στα υπόγεια του παλατιού απαγόρευαν να κατεβούν οι υπηρέτες, αλλά και τα πριγκιπόπουλα. Έλεγαν ότι υπήρχαν τόσο πολλά δωμάτια, που κανένας δεν μπόρεσε ποτέ να τα μετρήσει. Ήταν σκοτεινά, με πολύπλοκους διαδρόμους, που μερικές φορές όταν έφτανες στην άκρη τους έβρισκες τοίχο, και τότε έπρεπε να γυρίσεις πίσω και να προσπαθήσεις να βρεις από αλλού την έξοδο. Όσοι τόλμησαν να παραβούν τις διαταγές παγιδεύτηκαν και δεν κατάφεραν να βγουν ζωντανοί. Έλεγαν μάλιστα ότι δύο δούλοι που νόμιζαν ότι στις υπόγειες αίθουσες ο βασιλιάς έκρυβε χρυσάφι και πολύτιμα κοσμήματα μπήκαν κρυφά ένα βράδυ για να κλέψουν. Όταν όμως σώθηκε το λάδι στα λυχνάρια τους, όσο κι αν προσπάθησαν, δεν μπόρεσαν να γυρίσουν πίσω και βρέθηκαν τα κόκαλά τους ύστερα από πολύ καιρό.

Υπήρχε κι ένας άλλος λόγος, πολύ σοβαρός, για τον οποίο απαγόρευε ο Μίνωας την είσοδο στο Λαβύρινθο — έτσι έλεγαν τα υπόγεια του παλατιού. Εκεί μέσα ζούσε ο Αστέριος, που τον έλεγαν και Μινώταυρο. Ο Αστέριος είχε κεφάλι ταύρου και σώμα ανθρώπου και ήταν δυνατός και άγριος. Μόνο λίγοι δούλοι ήξεραν το δρόμο ως τα διαμερίσματα όπου ζούσε. Αυτοί του πήγαιναν τροφή και νερό, καθάριζαν τις ακαθαρσίες, του κρατούσαν συντροφιά και

προσπαθούσαν να τον ημερεύουν όταν θύμωνε κι αγρίευε.

Εύπνησα τη μικρή Φαίδρα με χάρδια και γλυκόλογα για να μην την τρομάξω, την τάισα με κατσικίσιο τυρί, κριθαρένιο ψωμί και μέλι, την έντυσα και, μέχρι να ετοιμαστώ κι εγώ, την άφησα να παίζει με το Μόμο, το πολύχρωμο πουλί με τη γαμψή μύτη που ήξερε να μιλάει, δώρο του βασιλιά της Αιγύπτου.

Σ' όλο το παλάτι είχαν ανάψει ξανά τα λυχνάρια και τις δάδες, αγουροξυπνημένοι δούλοι έτρεχαν στους διαδρόμους, τα πριγκιπόπουλα γκρίνιαζαν που τα σήκωσαν από τα κρεβάτια τους, ακούγονταν οι φωνές των αμαξιάδων στην αυλή.

Όταν κατεβήκαμε τις σκάλες, η αυλή μπροστά στη δυτική πύλη ήταν γεμάτη. Εκείνη τη στιγμή έβγαινε ο ήλιος και οι κόκκινες κολόνες του παλατιού έμοιαζαν βουτηγμένες στο αίμα.

Η πομπή είχε ήδη σχηματιστεί. Η βασίλισσα Πασιφάη και μεγάλη ιέρεια της θεάς της γονιμότητας είχε καθίσει στη βασιλική άμαξα. Ήταν η πρώτη φορά που την έβλεπα στολισμένη με βαριά κοσμήματα στα χέρια και στο λαιμό, μακρύ φόρεμα πορφυρό, που άφηνε το στήθος της ακάλυπτο, και τη μέση σφιγμένη με φαρδιά χρυσή ζώνη. Τα μαύρα μαλλιά της, καταρωμένα, έπεφταν στους ώμους της, ενώ τα μάτια της ήταν βαμμένα γύρω γύρω με μαύρο χρώμα.

Ο βασιλιάς Μίνωας ακολουθούσε με τη δική του

άμαξα και πιο πίσω η υπόλοιπη βασιλική οικογένεια, οι πριγκίπες Κατρέας, Δευκαλίωνας και Γλαύκος και οι πριγκίπισσες Αριάδνη και Ξενοδίκη με τις παραμάνες τους.

Ιερείς και ιέρειες, ο μάντης Κώνος, άρχοντες και αρχόντισσες έρχονταν πίσω από τις άμαξες, πάνω σε φορητά καθίσματα που τα σήκωναν οι υπηρέτες, και πιο πίσω δυο δούλοι έσερναν έναν ταύρο που στύλωνε τα πόδια του και αρνιόταν να προχωρήσει, λες και μάντευε τη μοίρα που τον περίμενε. Πλήθος κόσμου έτρεχε από παντού για να ενωθεί με την πομπή.

Όσο προχωρούσαμε, τόσο μεγάλωνε η περιέργειά μου να μάθω ποιος ήταν αυτός που περιμέναμε από τη θάλασσα. Στο τέλος δεν άντεξα. Σκούνησα τη Λυκία, την παραμάνα της Ξενοδίκης, και τη ρώτησα.

— Κανένας δεν ξέρει, μου απάντησε. Μεσ στη νύχτα ήρθαν δυο δρομείς στο παλάτι και ξύπνησαν το βασιλιά. Του είπαν ότι λίγο πριν νυχτώσει φάνηκε μια μεγάλη φωτιά στην κορυφή της Δίας, του μικρού νησιού που συναντούν τα πλοία όταν βγαίνουν από το λιμάνι του Αμνισού. Φαίνεται ότι ο βασιλιάς περίμενε αυτό το σήμα εδώ και καιρό, γιατί αμέσως έδωσε διαταγή να ξεκινήσει η πομπή για το λιμάνι.